

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 177/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1	K. N. (1)	w dniu 7 czerwca 2014 roku w M. umyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że jadąc ulicą (...) w kierunku ulicy (...) samochodem	

		marki M. (...) o nr rej. (...) nie zastosowała się do sygnalizatora nadającego światło czerwone i wjechała na skrzyżowanie z ulicą (...) (DK (...)), nie ustępując tym samym pierwszeństwa kierującej samochodem marki P. (...) o nr rej. (...) P. B. (1), która jechała ulicą (...) w kierunku Ż., czym nieumyślnie spowodowała wypadek, w ten sposób, że doprowadziła do zderzenia obu pojazdów, na skutek czego P. B. (1) doznała obrażeń ciała w postaci skręcenia części szyjnej kręgosłupa, złamania końca dalszego kości promieniowej lewej z przemieszczeniem oraz złamania końca dalszego kości łokciowej bez przemieszczenia, skręcenia nadgarstka prawego, skręcenia i stłuczenia lewego biodra, stłuczenia stopy prawej oraz stłuczenia podudzia lewego, które to spowodowały naruszenie czynności narządów ciała pokrzywdzonej na okres powyżej 7 dni,	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
- w dniu 7 czerwca 2014r. około godz. 16:00 oskarżona K. N. (1) kierowała samochodem marki M. (...) o nr rej. (...) w M.. Oskarżona jechała ulicą (...) w kierunku ulicy (...). W pewnym momencie	wyrok Sądu Rejonowego w Mikołowie z dnia 26 listopada 2018r., sygn. akt II K 601/17 wraz z uzasadnieniem wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 16	k. 7, 410-420 k. 8-13 k. 18-19,20-21, 24-25,26 k. 22, 269-270, 406-407, 605-606	

oskarżona zbliżyła się do skrzyżowania ulicy (...) z ulicą (...) (DK (...)) w kierunku ulicy (...), na którym ruch drogowy regulowany był za pomocą sygnalizacji świetlnej. Dla kierunku jazdy oskarżonej sygnalizator nadawał światło czerwone. W tym samym czasie ulicą (...) (DK (...)) w kierunku Ż. na lewym pasie ruchu nieopodal skrzyżowania z ulicą (...) poruszała się samochodem marki P. (...) o nr rej. (...) pokrzywdzona P. B. (1) (obecnie H.). Pokrzywdzona wjechała na skrzyżowanie, bowiem na sygnalizatorze jazdy dla jej kierunku nadawane było zielone światło. Mimo, iż na sygnalizatorze jazdy dla oskarżonej nadawane było światło czerwone K. N. nie zatrzymała się, lecz kontynuowała jazdę i wjechała na skrzyżowanie z ulicą (...) (DK (...)), w wyniku czego doprowadziła do zderzenia się jej pojazdu z prawidłowo poruszającym się ulicą (...) (DK (...)) pojazdem marki P. prowadzonym przez K. B. (obecnie H.).	kwietnia 2019r., sygn. akt XXIII Ka 204/19 wraz z uzasadnieniem	k. 27-38 k. 188-189, 270
	protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym wraz ze świadectwem wzorcowania	k. 42-63 k. 64 k. 66-72 k. 73-75, 329-331, 551-552
	zeznania świadka A. J. (1)	k. 76-77
	kserokopie notatników służbowych	k. 78-79
	zeznania świadka A. J. (2)	k. 80-118
	opinia biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych J. N. (1)	k. 119-134 k. 135-146
	zeznania świadka A. D.	k. 158-160, 190-193, 262, 388-389, 558-559
	opinia biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych J. N. (1)	k. 164-166 k. 167-168 k. 169-170
	zeznania świadka M. L.	k. 173-174, 175-176
	pismo (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w K.	k. 177, 266-267, 394-395, 540
	pismo (...)	k. 180, 181
	opinia biegłego sądowego z zakresu ruchu drogowego R. R. (1)	k. 182, 303, 547-548
	opinia biegłego sądowego z zakresu ruchu drogowego R. R. (1)	k. 194, 267, 550-551
	opinia biegłego sądowego z zakresu ruchu drogowego R. R. (1)	k. 196-221
	opinia biegłego sądowego z zakresu ruchu drogowego R. R. (1)	k. 222, 267-268, 551
- po wypadku na miejsce wezwano odpowiednie służby, w tym medyczne. Oskarżona i pokrzywdzona zostały przewiezione do szpitala.		k. 223-260
- kierująca pojazdem marki M. oskarżona K. N. oraz kierująca pojazdem	opinia biegłego sądowego z zakresu ruchu drogowego R. R. (1)	k. 272-302
	zeznania świadka P. B. (1) (obecnie H.)	k. 305-307 k. 309-310
	protokół oględzin miejsca wypadku drogowego	k. 310 k. 312, 404

marki P. pokrzywdzona P. B. (obecnie H.) w czasie zdarzenia były trzeźwe.	protokół oględzin pojazdu	k. 314-324
- wypadek zaistniał na skrzyżowaniu dróg dwujezdniowych, składających się z jezdni jednokierunkowych. Ruch w obrębie skrzyżowania kierowany był w dniu zdarzenia za pomocą sygnalizacji świetlnej. Nawierzchnia jezdni bitumiczna bez istotnych ubytków oraz nierówności podłużnych i poprzecznych mających wpływ na bezpieczeństwo ruchu drogowego a tym samym na fakt zaistnienia wypadku. Konfiguracja jezdni w miejscu zdarzenia płaska. Maksymalnie dozwolona prędkość na jezdni DK (...) wynosiła w chwili wypadku 70 km/h.	protokół oględzin pojazdu	k. 326-327
- w tym samym czasie zdarzenie obserwował jadący swoim pojazdem DK (...) od strony Ż., a oczekujący na skrzyżowaniu na czerwonym świetle A. J. (1) wraz z A. J. (2). W tym samym czasie na skrzyżowaniu na czerwonym świetle oczekiwali poruszający się swoim samochodem od centrum M. w kierunku ulicy (...). Kolejno świadkami wypadku byli także poruszający się na skrzyżowaniu od strony Ż. w kierunku ulicy (...).	protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urzędzeniem elektronicznym wraz ze świadectwem wzorcowania	k. 333-334 k. 335-336 k. 338-341 k. 347-367
- na skutek zdarzenia pokrzywdzona P. B. (1)	zeznania świadka D. O.	k. 369-371
	protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urzędzeniem elektronicznym wraz ze świadectwem wzorcowania	k. 395-397, 400-402 k. 407-408 k. 421 k. 431-433, 539
	zeznania świadka M. O.	k. 440-473
	zeznania świadka D. R.	k. 557, 559-560
	projekt docelowej organizacji ruchu	k. 569-571
	zeznania świadka O. R.	k. 576-601
	opinia biegłego sądowego z zakresu ruchu drogowego B. M. (1)	k. 613
	opinia biegłego sądowego z zakresu ruchu drogowego B. M. (1)	k. 613-614
	opinia ustna biegłego sądowego z zakresu ruchu drogowego B. M. (1)	
	zeznania świadka M. Ś.	
	zeznania świadka A. D.	
	zeznania świadka M. S.	
	pismo (...) z załącznikami	
	pismo (...) M. C. sp. j. z siedzibą w K. z załącznikami	

(obecnie H.) doznała obrażeń ciała w postaci skręcenia części szyjnej kręgosłupa, złamania końca dalszego kości promieniowej lewej z przemieszczeniem oraz złamania końca dalszego kości łokciowej bez przemieszczenia, skręcenia nadgarstka prawego, skręcenia i stłuczenia lewego biodra, stłuczenia stopy prawej oraz stłuczenia podudzia lewego, które to spowodowały naruszenie czynności narządów ciała pokrzywdzonej na okres powyżej 7 dni.

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Mikołowie z dnia 26 listopada 2018r., sygn. akt II K 601/17 uniewinniono P. P. (obecnie H.) od zarzucanego jej czynu polegającego na tym, że w dniu w dniu 7 czerwca 2014 r. w M. umyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że jadąc ul. (...) w kierunku Ż. samochodem osobowym marki P. (...) o nr rej. (...), nie zastosowała się do sygnalizatora S-3, który nadawał światło czerwone i wjechała na skrzyżowanie ul. (...) z DK (...), w wyniku czego nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu prawidłowo poruszającemu się DK (...) w kierunku ul. (...) samochodowi osobowemu marki M. (...) o nr rej. (...), czym doprowadziła

pismo (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w K.

dokumentacja (...)

pismo (...) z załącznikami

opinia biegłego sądowego z zakresu ruchu drogowego R. R. (1)

opinia ustna biegłego sądowego z zakresu ruchu drogowego R. R. (1)

opinia ustna biegłego sądowego z zakresu ruchu drogowego R. R. (1)

opinia ustna biegłego sądowego z zakresu ruchu drogowego R. R. (1)

opinia sądowo – lekarska

wyjaśnienia oskarżonej

opinia biegłego sądowego z zakresu ruchu drogowego P. K. (1)

opinia ustna biegłego sądowego z zakresu ruchu drogowego R. R. (1)

opinia ustna biegłego sądowego z zakresu ruchu drogowego P. K. (1)

opinia biegłego sądowego z zakresu ruchu drogowego R. R. (1)

zeznania świadka Ł. B.

opinia ustna biegłego sądowego z zakresu działania sygnalizacji świetlnej Ł. B.

<p>do zderzenia się obu pojazdów, w wyniku czego obrażeń ciała w postaci urazu wielonarządowego, złamania łopatki lewej, złamania żebra IX po stronie lewej, złamania lewej części kości krzyżowej, złamania tylnej części kości biodrowej lewej, złamania kości łonowej raz stłuczenia płuc niewielkiego stopnia doznała kierująca samochodem osobowym marki M. K. N. (1), co spowodowało u niej rozstrój zdrowia na okres około czterech do sześciu miesięcy, tj. o przestępstwo z art. 177 § 1 k.k.</p>			
<p>1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>2. OCENA DOWODÓW</p>			
<p>2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach uznania dowodu</p>	

1.1	<p>zeznania świadków:</p> <p>A. J. (1),</p> <p>A. J. (2),</p> <p>A. D.,</p> <p>M. L.,</p> <p>P. B. (1) (obecnie H.),</p> <p>D. O.,</p> <p>M. O.,</p> <p>D. R.,</p> <p>O. R.,</p> <p>M. Ś.,</p> <p>A. D.,</p> <p>M. S.,</p> <p>Ł. B.</p>	<p>- zeznaniom wskazanych świadków Sąd dał w wiarę, bowiem były rzeczowe i logiczne, korespondowały ze sobą wzajemnie, nadto potwierdzenie swe znalazły we wnioskach opinii biegłych z zakresu ruchu drogowego, jak i w dowodach z dokumentów</p>	
1.1	<p>opinie biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych J. N. (1),</p> <p>opinie biegłego sądowego z zakresu ruchu drogowego R. R. (1),</p> <p>opinie biegłego sądowego z zakresu ruchu drogowego B. M. (1),</p> <p>opinia sądowo – lekarska,</p> <p>opinia biegłego sądowego z zakresu ruchu drogowego P. K. (1),</p> <p>opinia ustna biegłego sądowego z zakresu działania sygnalizacji świetlnej Ł. B.</p>	<p>- wnioski opinii były czytelne, jasne i znajdowały rzetelne uzasadnienie w treści opinii, brak podstaw by je kwestionować, wnioski wysnute na podstawie opinii są jednoznaczne. Biegli w sposób kompleksowy i logiczny wyjaśnili wszystkie wątpliwości. Ich opinie były spójne i nie zawierały błędów logicznych.</p> <p>Wskazać należało, iż choć opinie biegłych z zakresu ruchu drogowego w pewnych kwestiach, w szczególności w odniesieniu do prędkości, z jaką poruszała się P. H., różniły się, to jednak w</p>	

		odniesieniu do istotnych kwestii odnoszących się do sytuacji oskarżonej biegli byli zgodni. Biegli wszak jasno wskazywali, iż to oskarżona K. N. (1) przejechała przez skrzyżowanie podczas gdy sygnalizator dla jej kierunku jazdy wskazywał czerwone światło.	
1.1	<p>dowody z dokumentów:</p> <p>wyrok Sądu Rejonowego w Mikołowie z dnia 26 listopada 2018r., sygn. akt II K 601/17 wraz z uzasadnieniem,</p> <p>wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 16 kwietnia 2019r., sygn. akt XXIII Ka 204/19 wraz z uzasadnieniem,</p> <p>protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym wraz ze świadectwem wzorcowania,</p> <p>kserokopie notatników służbowych,</p> <p>pismo (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w K.,</p> <p>pismo (...),</p> <p>protokół oględzin miejsca wypadku drogowego,</p> <p>protokół oględzin pojazdu,</p> <p>protokół oględzin pojazdu,</p> <p>protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym wraz ze</p>	- dokumenty sporządzone przez upoważnione osoby, nie budziły wątpliwości co do swej wiarygodności i autentyczności	

	<p>świadectwem wzorcowania,</p> <p>protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym wraz ze świadectwem wzorcowania,</p> <p>projekt docelowej organizacji ruchu,</p> <p>pismo (...) z załącznikami,</p> <p>pismo (...) M. C. sp. j. z siedzibą w K. z załącznikami,</p> <p>pismo (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w K.,</p> <p>dokumentacja (...),</p> <p>pismo (...) z załącznikami</p>		
<p>2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>1.1</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonej</p>	<p>- nie zasługiwały na wiarę wyjaśnienia oskarżonej w zakresie w jakim nie przyznała się ona do popełnienia zarzucanego jej czynu, bowiem twierdzenia te pozostają w oczywistej sprzeczności ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, a to głównie z zeznaniami pokrzywdzonej, jak i</p>	

wnioskami opinii biegłych z zakresu ruchu drogowego. Zważyć należało, iż biegli z zakresu ruchu drogowego w swych opiniach jednoznacznie wskazywali, że oskarżona wjechała na skrzyżowanie na czerwonym świetle. Biegły P. K. wskazał wszak w swej opinii, że przeprowadzona analiza wskazała, że kierująca M. K. N. (1) nie zastosowała się do sygnałów świetlnych, co było przyczyną wypadku i stanowiło naruszenie przepisów, obowiązujących w ruchu drogowym i tym samym naruszyło zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym. Biegły J. N. z kolei wskazywał, że analiza materiału dowodowego daje podstawy do stwierdzenia, iż w opiniowanym zdarzeniu drogowym doszło do zbiegu nieprawidłowych zachowań obydwu kierujących. W szczególności P. P. naruszyła przepisy ruchu drogowego dotyczące prędkości, zaś K. N. (1) naruszyła przepisy nakazujące stosować się do sygnałów świetlnych i znaków drogowych. Sprzeczne z przepisami zachowanie K. N. (1), kierującej samochodem osobowym marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), spowodowało stan zagrożenia na drodze. Biegły R. R. z kolei wskazywał w swej

opinii, iż kierująca samochodem marki M. przed wypadkiem poruszała się z prędkością dozwoloną. Kierująca M. wjechała w obręb skrzyżowania przy nadawanym sygnale czerwonym, czym nie udzieliła pierwszeństwa kierującej samochodem marki P. poruszającej się przy nadawanym sygnale zielonym. Kierująca samochodem M. zbliżając się do skrzyżowania niewłaściwie obserwowała przedpole jazdy, co miało wpływ na niezastosowanie się do sygnalizacji świetlnej. W swej opinii uzupełniającej biegły R. R. wskazał nadto, że w ocenie biegłego zebrany materiał dowodowy pozwala wskazać, że sygnalizacja w chwili zdarzenia pracowała w trybie podstawowym i na skrzyżowanie to kierująca samochodem marki M. wjechała przy nadawanym świetle czerwonym. Biegły Ł. B. z kolei wskazywał, że doszło do wypadku, bo prawdopodobnie ktoś przejechał na czerwonym świetle. Innej możliwości nie ma i biegły stwierdził to stanowczo, gdyż sygnalizacja tak jest skonstruowana, że uniemożliwia podanie dwóch sygnałów kolizyjnych jednocześnie. Jeżeli sygnalizacja była załączona i nie włączyły się pulsujące światła pomarańczowe to wskazuje, że do awarii

		nie doszło. Twierdzenie zatem oskarżonej, że nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego jej czynu stanowiło w ocenie Sądu element jej linii obrony, nastawioną na uniknięcie odpowiedzialności za popełniony czyn – wbrew oczywistym faktom	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
	3.1.Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	1	K. N. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Dobrem chronionym przez art. 177 KK jest bezpieczeństwo w komunikacji w aspekcie ochrony życia i zdrowia człowieka. Podmiotem czynu zabronionego może być każdy. Najczęściej będzie to osoba uczestnicząca w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, jako prowadząca pojazd czy pieszy, ale brak podstaw do wykluczenia odpowiedzialności osoby oddziałującej z zewnątrz na uczestników ruchu (zob. K. Buchała,			

Przestępstwa i wykroczenia, s. 38–40; odmiennie A. Marek, który uważa, że ze względu na znamię naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu sprawcą może być jedynie uczestnik ruchu, którego dotyczy obowiązek przestrzegania tych zasad – Marek, Kodeks karny, 2010, s. 418). Czynność sprawcza polega na spowodowaniu wypadku, który jest konsekwencją naruszenia przez sprawcę zasad bezpieczeństwa w ruchu. Do zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym zaliczyć należy reguły określające sposób włączania się do ruchu, wyprzedzania, omijania, ustąpienia pierwszeństwa przejazdu, ale także zasady ostrożności, ograniczonego zaufania i prędkości bezpiecznej (zob. R.A. S., Przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu, s. 236–294) (Kodeks karny. Komentarz, Fragment pozycji: Kodeks karny. Komentarz, red. prof. dr hab. A. G., prof. dr hab. K. W., Legalis 2021r.).

Artykuł 177 KK przewiduje dwa typy podstawowe przestępstwa w komunikacji:

1) średni wypadek w komunikacji, którego skutkiem są obrażenia ciała powodujące naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój

zdrowia trwający dłużej niż 7 dni (§ 1), oraz

2) ciężki wypadek w komunikacji, powodujący śmierć innej osoby albo ciężki uszczerbek na jej zdrowiu (§ 2) (Kodeks karny. Komentarz, red. prof. dr hab. R. S., Legalis 2021r.).

Kierowca ma obowiązek nie tylko prowadzić pojazd zgodnie z obowiązującymi nakazami i zakazami, lecz winien on także prowadzić pojazd w sposób rozważny i ostrożny (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17.06.1983r., sygn. akt IV KR 113/83, OSNPG 1984, nr 4, poz. 24).

Dla przypisania sprawcy odpowiedzialności za przestępstwo nieumyślne nie wystarczy jednak samo stwierdzenie, że zachował się on nieostrożnie, konieczne jest bowiem stwierdzenie, że był świadomy tego, że swoim zachowaniem może zrealizować znamiona czynu zabronionego (przewidywał taką możliwość) bądź też, że możliwości takiej nie przewidywał, choć mógł ją przewidzieć (art. 9 § 2 KK) (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 sierpnia 2001 r., sygn. akt II KKN 63/99, Legalis nr 333475).

W opinii Sądu oskarżona w dniu zdarzenia w sposób umyślny naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu

drogowym, zaś naruszenie to w sposób poważny zwiększyło ryzyko wystąpienia skutku w postaci spowodowania wypadku, następstwem którego było powstanie obrażeń ciała u pokrzywdzonej. Innymi słowy zachowanie oskarżonej istotnie zwiększyło niebezpieczeństwo dla ruchu drogowego, które zmaterializowało się w postaci nastąpienia wypadku drogowego o opisanych wyżej skutkach dla pokrzywdzonej. Doszło przy tym do naruszenia zarówno normy o charakterze ogólnym zawartej w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym statuującą generalną regułę ostrożności, jak również norm szczególnych wyrażonych w art. 25 ust. 1 cytowanej ustawy.

Zgodnie wszak z brzmieniem art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze są obowiązani zachować ostrożność albo gdy ustawa tego wymaga - szczególną ostrożność, unikać wszelkiego działania, które mogłyby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten

utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę. Przez działanie rozumie się również zaniechanie.

Zgodnie zaś z brzmieniem art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym kierujący pojazdem, zbliżając się do skrzyżowania, jest obowiązany zachować szczególną ostrożność i ustąpić pierwszeństwa pojazdowi nadjeżdżającemu z prawej strony, a jeżeli skręca w lewo - także jadącemu z kierunku przeciwnego na wprost lub skręcającemu w prawo.

Ostrożność oskarżonej przejawiać się zatem miała w zwiększeniu uwagi i dostosowaniu swojego zachowania do warunków i sytuacji zmieniającej się na drodze, w stopniu umożliwiającym odpowiednio szybkie reagowanie. Winna była ona bezsprzecznie ustąpić pierwszeństwa innemu uczestnikowi ruchu – kierującej pojazdem marki P. poruszającym się ulicą P. DK (...), czego jednak nie uczyniła. Oskarżona nie upewniła się dostatecznie uważnie czy ma możliwość bezpiecznego wykonania zamierzonego manewru polegającego na wjeździe na skrzyżowanie, przez co wymusiła pierwszeństwo na kierującej samochodem

marki P., poruszającym się ulicą (...) (DK (...)).

Nie ulegało wątpliwości, iż prędkość samochodu P. była nadmierna, jednak jak wynika z opinii biegłych z zakresu ruchu drogowego nie miała ona wpływu na zaistnienie wypadku.

Jak wyraźnie wskazali biegli z zakresu ruchu drogowego zachowanie oskarżonej było nieprawidłowe. Zważyć należało, iż biegły sądowy z zakresu ruchu drogowego P. K. wskazywał, iż przeprowadzona analiza wskazała, że kierująca M. K. N. (1) nie zastosowała się do sygnałów świetlnych, co było przyczyną wypadku i stanowiło naruszenie przepisów, obowiązujących w ruchu drogowym i tym samym naruszyło zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym. Biegły z zakresu ruchu drogowego J. N. wskazał ponadto, iż analiza materiału dowodowego daje podstawy do stwierdzenia, iż w opiniowanym zdarzeniu drogowym doszło do zbiegu nieprawidłowych zachowań obydwu kierujących. W szczególności oskarżona P. P. naruszyła przepisy ruchu drogowego dotyczące prędkości, zaś pokrzywdzona K. N. (1) naruszyła przepisy

nakazujące stosować się do sygnałów świetlnych i znaków drogowych. Zdaniem biegłego sprzeczne z przepisami zachowanie K. N. (1), kierującej samochodem osobowym marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), spowodowało stan zagrożenia na drodze. Nieprawidłowe zachowanie kierującej samochodem osobowym marki P. (...) o nr rej. (...) oskarżonej P. P. należy traktować w kategoriach wykroczenia, ponieważ biegły nie znajduje związku pomiędzy jej nieprawidłowym zachowaniem a zaistnieniem wypadku.

Biegły z zakresu ruchu drogowego R. R. z kolei w swej opinii wskazywał, że kierująca samochodem marki M. przed wypadkiem poruszała się z prędkością dozwoloną. Kierująca M. wjechała w obręb skrzyżowania przy nadawanym sygnale czerwonym, czym nie udzieliła pierwszeństwa kierującej samochodem marki P. poruszającej się przy nadawanym sygnale zielonym. Kierująca samochodem M. zbliżając się do skrzyżowania niewłaściwie obserwowwała przedpole jazdy, co miało wpływ na niezastosowanie się do sygnalizacji świetlnej. Kierująca samochodem marki P. przed wypadkiem

poruszała się z prędkością większą niż maksymalnie dozwolona, co naruszało zasady ruchu drogowego. Poruszanie się z prędkością dozwoloną skutkowałoby dotarciem do miejsca zdarzenia na tyle później, że kierująca samochodem marki M. zdołałaby zjechać z toru ruchu P.. Kierująca samochodem marki P. naruszając zasady ruchu drogowego przyczyniła się do zaistnienia zdarzenia. Fakt zaistnienia wypadku wynika w głównej mierze z czynności kierującej samochodem marki M. oraz z przyczynienia się kierującej samochodem marki P..

W opinii uzupełniającej biegły R. R. wskazał zaś, że w ocenie biegłego zebrany materiał dowodowy pozwala wskazać, że sygnalizacja w chwili zdarzenia pracowała w trybie podstawowym i na skrzyżowanie to kierująca samochodem marki M. wjechała przy nadawanym świetle czerwonym. Sygnalizacja świetlna w czasie zdarzenia pracowała w trybie podstawowym.

Przesunięcie pomiędzy sygnałami świetlnymi na K9 i K5 nie zmienia wniosku o tym, która z kierujących wjechała na skrzyżowanie przy nadawanym sygnale czerwonym a wręcz potwierdza ustalenia

biegłego. Na skrzyżowanie wjechała przy nadawanym sygnale czerwonym kierująca samochodem marki M..

Biegły z zakresu ruchu drogowego B. M. w swej opinii wskazywał zaś, że P. P. kierująca samochodem P. prowadziła swój pojazd z prędkością około 80 km/h. Prędkość pojazdu nieznacznie przekraczała wartość bezpieczną. W wartości prędkości samochodu P. nie należało upatrywać przyczyny zaistnienia wypadku.

Celem rozstrzygnięcia wątpliwości w odniesieniu do zachowania oskarżonej krytycznego dnia na drodze dopuszczono dowód z opinii biegłego z zakresu działania sygnalizacji świetlnej. Biegły Ł. B. w swej opinii ustnej jasno wskazał, że doszło do wypadku, bo prawdopodobnie ktoś przejechał na czerwonym świetle. Innej możliwości nie ma i biegły stwierdził to stanowczo, gdyż sygnalizacja tak jest skonstruowana, że uniemożliwia podanie dwóch sygnałów kolizyjnych jednocześnie. Jeżeli sygnalizacja była załączona i nie włączyły się pulsujące światła pomarańczowe to wskazuje, że do awarii nie doszło.

Zważyć zatem należało, że między zachowaniem

oskarżonej polegającym na niezachowaniu wymaganej szczególnej ostrożności podczas wjeżdżania na skrzyżowanie a zaistnieniem wypadku zachodził związek przyczynowy i normatywny. Gdyby oskarżona zachowała się zgodnie z obowiązującymi regułami bezpieczeństwa, nie doszłoby do wypadku i następstw tego wypadku, jakimi były obrażenia ciała u pokrzywdzonej.

Naruszenie przez oskarżoną zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym nastąpiło w wyniku nieuwagi i dekoncentracji, której skutki oskarżona mogła przewidzieć jako osoba już dojrzała. Oskarżona wjechała na skrzyżowanie mimo, że dla jej kierunku jazdy nadawany był czerwony sygnał sygnalizacji świetlnej. Oskarżona nie upewniła się czy może bezpiecznie wyjechać na skrzyżowanie, choć powinna była szczególną ostrożność zachować.

W czasie popełnienia przypisanego oskarżonej czynu miała ona możliwość zachowania się w sposób zgodny z prawem. Nie zachodziły w niniejszej sprawie ustawowe lub pozaustawowe podstawy wyłączające winę sprawcy. K. N. nie działała

<p>pod wpływem atypowych warunków i szczególnej sytuacji motywacyjnej, która uzasadniałaby podjęcie decyzji niezgodnej z normą prawną. Brak było zatem przeszkód do postawienia jej zarzutu niezgodnego z prawem zachowania, a w konsekwencji do przypisania winy w czasie popełnienia czynu.</p>			
	<p>3.2.Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem</p>		
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			
	<p>3.3.Warunkowe umorzenie postępowania</p>		
<p>Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania</p>			
	<p>3.4.Umorzenie postępowania</p>		
<p>Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania</p>			
	<p>3.5.Uniewinnienie</p>		

Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, ŚRODKI KARNE, PRZEPADEK, ŚRODKI KOMPENSACYJNE I ŚRODKI ZWIĄZANE Z PODDANIEM SPRAWCY PRÓBIE			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
K. N. (1)	1	1	<p>- orzeczona wobec oskarżonej kara spełnia cele zapobiegawcze oraz wychowawcze, a także czyni zadość celom karania w zakresie potrzeby kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa</p> <p>- w ocenie Sądu stopień zawinienia oskarżonej był znaczny. Oskarżona dopuściła się przestępstwa, które godziło w bezpieczeństwo w komunikacji, uczyniła to umyślnie. Uwzględniając jednak jej wiek i życiowe doświadczenia wymagać należało od niej większej dbałości o przestrzeganie wszystkich zasad ruchu drogowego zapewniających bezpieczeństwo na drogach</p>

- oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu Sąd wziął przede wszystkim pod uwagę sposób i okoliczności popełnienia czynu. Stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonej zwiększają takie okoliczności, jak rodzaj naruszonych przez nią zasad ruchu drogowego oraz fakt naruszenia ich kilku. Oskarżona wszakże naruszyła nie tylko zasadę szczególnej ostrożności obowiązującą przy poruszaniu się po drodze, lecz także tożsamą zasadę związaną ze ustąpieniem pierwszeństwa. Skutkowało to doprowadzeniem do wypadku, następstwem którego były obrażenia ciała pokrzywdzonej. Stopień społecznej szkodliwości należało zdaniem Sądu uznać za znaczny. Oskarżona nie przyznała się przy tym do winy za popełniony czyn

- okolicznościami łagodzącymi przy wymiarze kary wobec oskarżonej było to, że nie była ona karana sądownie i nie odbywała kary pozbawienia wolności. Prowadzi ustabilizowany tryb życia. Sąd wziął także pod uwagę dotychczasowy sposób życia oskarżonej, a także jej zachowanie po popełnieniu przestępstwa

			<p>- orzeczona kara w przekonaniu Sądu spełni wobec oskarżonej cele prewencyjne i represyjne, przekonując ją, iż złamanie prawa nie jest bezkarne. Uświadomi naganność jej postępowania, nieuchronność i surowość sankcji karnej oraz nieopłacalność takiego zachowania. Kara wywoła także odpowiedni oddźwięk społeczny i przekona innych uczestników ruchu o konieczności bezwzględnego podporządkowania się przepisom obowiązującego prawa</p> <p>- liczba stawek dziennych kary grzywny określona została na podstawie zawartości bezprawia w zachowaniu oskarżonej, zaś wysokość jednej stawki dziennej kary grzywny uwzględnia dochody i stosunki majątkowe oskarżonej, jej warunki rodzinne i osobiste, kara grzywny stanowi adekwatną dolegliwość dla oskarżonej uwzględniając uzyskiwany przez nią dochód</p>
K. N. (1)	2	1	<p>- wysokość zadośćuczynienia uwzględnia rozmiar cierpień fizycznych, jakie stały się udziałem oskarżycielki posiłkowej w związku z zaistniałym zdarzeniem, lecz także jest możliwa do zapłaty przez oskarżoną w kontekście jej</p>

			możliwości zarobkowych i majątkowych. Ważne jest w opinii Sądu, aby oskarżona także od strony finansowej odczuła naganność swojego postępowania
5. INNE ROZSTRZYGNĘCIA ZAWARTE W WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
K. N. (1)	3	1	- w toku postępowania oskarżycielka posiłkowa P. H. (2) korzystała z pomocy pełnomocnika wyznaczonego z wyboru, stąd też należało zasądzić od oskarżonej na rzecz oskarżycielki posiłkowej wskazaną kwotę tytułem poniesionych kosztów zastępstwa procesowego
6. INNE ZAGADNIENIA			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku			

wnioskowania orzeczenia
takiej instytucji przez
stronę

Sytuację oskarżonej K. N.
(1) rozważyć należało w
kontekście brzmienia art.
4 § 1 k.k., zgodnie z którym
jeżeli w czasie orzekania
obowiązuje ustawa inna
niż w czasie popełnienia
przestępstwa, stosuje się
ustawę nową, jednakże
należy stosować ustawę
obowiązującą poprzednio,
jeżeli jest względniejsza
dla sprawcy.

Zważyć należało, iż w
dacie popełnienia przez
oskarżoną zarzucanego
jej czynu obowiązywał
przepis art. 58 §
3 k.k., zgodnie z
którym jeżeli przestępstwo
jest zagrożone karą
pozbawienia wolności
nieprzekraczającą 5 lat,
sąd może orzec zamiast
kary pozbawienia wolności
grzywnę albo karę
ograniczenia wolności do
lat 2, w szczególności
jeżeli orzeka równocześnie
środek karny; karę
ograniczenia wolności
wymierza się w miesiącach
i latach. Rozwiązanie
to było dla oskarżonej
korzystniejsze niż
regulacja wskazana w art.
37a § 1 k.k., bowiem
art. 58 § 3 k.k. nie
przewidywał minimalnej
wysokości kary grzywny,
nadto obligatoryjnego
obowiązku orzeczenia
środka karnego, środka

<p>kompensacyjnego lub przypadku.</p> <p>Bacząc na powyższe Sąd zastosował wobec oskarżonej K. N. ustawę w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia przez nią czynu zabronionego, bowiem była dla oskarżonej korzystniejsza, a to wobec powołanych wyżej okoliczności związanych m.in. z możliwością orzeczenia wobec oskarżonej kary grzywny zamiast kary pozbawienia wolności.</p>		
<p>7. KOSZTY PROCESU</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>4</p>	<p>- oskarżona uzyskuje świadczenie emerytalne, jest w stanie zatem ponieść koszty sądowe, na które w niniejszej sprawie składała się opłata oraz wydatki obejmujące m.in. koszty uzyskania danych o karalności oskarżonej, doręczeń, jak i wynagrodzenie biegłych za sporządzenie licznych opinii w sprawie. Deklarowane przez oskarżoną miesięczne przychody z tytułu emerytury uzasadniają przekonanie, że będzie ona w stanie zasądzone koszty ponieść</p>	
<p>8. PODPIS</p>		

ZARZĄDZENIE

1. odnotować sporządzenie uzasadnienia wyroku w kontrolce uzasadnień,
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć:
 - oskarżonej,
 - obrońcy oskarżonej adw. K. R.,
 - oskarżycielce posiłkowej P. H. (3),
 - pełnomocnikowi oskarżyciela posiłkowego adw, A. M.,
3. akta przedłożyć w terminie 14 dni od wykonania pkt 1 lub z wpływem.

SSR Maria Mazur